

Forbindelse haaber jeg, at det ærede Medlem har gjort mig den Ære at læse mit Forslag om en Hypotekbank, thi deri findes Bestemmelser om, hvordan Tiendebanken skal administreres, hvordan den skal sættes i Forbindelse med Hypotekbanken, og hvordan der aabnes en Vej til at kunne afsætte Tiendebankens Obligationer gennem Hypotekbanken. Det ærede Medlem spurgte endvidere om Nationalbankens Oktroj. Han har allerede faaet at vide, at denne Sag sorteres under Justitsministeriet, som er Bankkommisær, og som har at føre de fornødne Forhandlinger med Nationalbanken.

Ved Omtalen af de direkte Skatter kom det ærede Medlem med en uhyre Overdrivelse, og da jeg for mit Vedkommende gerne vil værne om de direkte Skatter, saa vidt det er mig muligt, kan jeg ikke lade denne Overdrivelse ligge. Jeg gjorde selv ved Statsregnskabets Fremlæggelse opmærksom paa, at Udgifterne ved disse Skatter havde vist sig at være større, end vi havde troet, og jeg advarede imod at gøre noget, der yderligere kunde forøge disse Udgifter. Men jeg vil dog ikke lade sidde paa de direkte Skatter, hvad det ærede Medlem fandt paa at sætte paa dem. Det ærede Medlem sagde, at for at faa 2 Mill. Kr. ind, havde vi givet 1 Mill. Kr. ud. Sandheden er, at det er ikke for at faa 2 Mill. Kr. ind, men for at faa 14 Mill. Kr. ind, og Sandheden er, at der ikke gives 1 Mill. Kr. ud, men 550,000 Kr. Jeg skal oplyse, hvorledes det hele Forhold stiller sig med nøjagtige Tal. For Ejendomsskyldens Vedkommende viser det sig, at Udgifterne vedrørende den almindelige Vurdering til Ejendomsskylden, altsaa den første almindelige Vurdering, have andraget 765,000 Kr. Heraf skulle Kommunerne refundere 315,000 Kr. og Staten altsaa bære 450,000 Kr. I Tiden mellem hver almindelig Vurdering antages Udgiften aarlig at ville blive 135,000 Kr., hvoraf Kommunerne refundere 60,000 Kr., og Staten altsaa bærer 75,000 Kr. Naar vi nu komme ind i ordinære Forhold, ligger der 10 Aar mellem to almindelige Vurderinger, og i et saadant Tiaar ville Udgifterne gennemsnitlig aarlig blive for Staten 120,000 Kr. og for Kommunerne 91,500 Kr., tilsammen 211,500 Kr. for Ejendomsskylden. Regner man nu, at Ejendomsskylden, naar den fuldstændig er gennemført saavel for Amtskommunernes som for Byernes Vedkommende, i et saadant Tiaar aarlig skal give 5 Mill. Kr. til Staten, 14 Mill. Kr. til Landkommunerne, derunder ogsaa Amts-

kommunerne, og 1,800,000 Kr. til Købstæderne, heraf til København 1 Mill. Kr., bliver det i alt 20,800,000 Kr., som altsaa opkræves gennem Ejendomsskylden aarlig. Udgifterne dertil for Staten og Kommunerne tilsammen ere 211,500 Kr., hvilket bliver 1 pCt. af Beløbet. Det ser betydelig større ud, indrømmer jeg, paa det nuværende Statsregnskab, men det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), der jo for øvrigt er en saa indsigtfuld Mand, og som særlig paa det finansielle Omraade og med Hensyn til Skatter har gjort sit Studium, ved jo saa godt, at disse store Udgifter, der findes paa det sidste Statsregnskab, ere en Følge af den første almindelige Vurdering, og at den ikke vender tilbage hvert Aar. Hvad Indkomst- og Formueskatten angaar, er den aarlige Udgift til Paaligning og Opkrævning omtrent 5 pCt. af Skattens Beløb. Det er 435,000 Kr. af 8,700,000 Kr. Det kan antages, at Udgiften til Paaligning vil blive noget mindre i Fremtiden, men jeg antager ikke, at det bliver saa overordentlig meget mindre. Men naar vi tale om den gennemsnitlige aarlige Udgift for Staten ved Paaligning og Opkrævning af Ejendomsskylden og Formue- og Indkomstskatten, bliver det altsaa 120,000 Kr. plus 435,000 Kr., det vil sige tilsammen ca. 550,000 Kr., og det er altsaa, som jeg sagde før, ikke 2 Mill. Kr., der opnaas, men 14 Mill. Kr., og det er ikke 1 Mill. Kr. vi bruge dertil, det er en $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Endelig vil jeg sige, at det var ikke for at faa flere Penge ind, at vi omlagde de direkte Skatter, det var for at lægge dem paa et Grundlag, som var bedre end det gamle, navnlig et Grundlag, som ikke blot kunde bruges til Statsskatter, men som ogsaa kunde bruges til en retfærdig Ligning af Indkomstskatter.

Endelig sagde det ærede Medlem til mig, at han vilde haabe, at vi, hvis Diskontoen vedblev at være saa høj og Kurserne som Følge deraf lave, ikke vilde sælge de Husmandsobligationer, som endnu staa omtalte paa § 9, og som indbringe ca. $3\frac{1}{2}$ Mill. Nej selvfølgelig ikke, Finansministeriet plejer ikke at sælge, naar man faar daarlige Priser for sine Varer, og saa daarligt ere vi ikke kørende, at vi for at faa $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. skulde udsætte os for store Tab. Jeg har kun ment at ville sætte denne Indtægt paa Finansloven for at antyde, at hvis Omstændighederne for øvrigt ere gunstige, mener man at have en saa stor Beholdning af disse Obligationer, at man kunde foretage en Realisation.